

Pesem je za žalostno dušo kot voda za razsušeno zemljo.

Kakšno čudežno moč imajo besede.

In kakšno čudežno moč imajo šele, spletene v verz in vence poezije.

Čudežno moč za tistega, ki jih zapiše in

čarobno moč za tistega, ki se ga dotaknejo.

Kot venec rož v laseh dragega dekleta.

Calderon de la Barca je zapisal:

“Življenje naše so le sanje in tudi sanje so le sen.”

Ljudem, ki sanjajo tudi ob svetlobi sonca, te sanje pomagajo prebroditi celo temo noči, kadar ne sije svečava lune. Pomagajo jim harmonizirati ritem življenja tudi takrat, kadar se barka nevarno nagiba v razburkanem morju in ni nikjer videti varnega pristana in je morje preveč globoko, da bi lahko spustili sidro.

Takšne so pesmi Mande Carli-Goge. Nošene v razburkanih urah dneva in zapisane v zavetju večera, ko mora duša skleniti mir s sabo in s svetom, ko mora izraziti sebe, svojo bolečino in hrepenenje in ko mora odpustiti vsem, ki so se na ozkih poteh življenja srečali z njo in jo hote ali nehote prizadeli.

Hrepenenje, ljubezen, razočaranje, obup – upanje in brezup – vse kar daje našemu življenju polet in smisel, vse, kar ga nenehno vabi iz raja miru v nemir sveta in spet nazaj v ta omamni mir – vse to je s filigransko občutljivostjo stkano v drobne, trepetajoče verze Mande Carli.

Pesmi so svobodnih oblik in svobodnih asociativnih zvez, ki pa jim ritem daje utripanje srca, pogosto upočasnjene zaradi žalosti in bojazni, teh večnih spremljevalcev samotnih potovk in potovcev.

Tanja Zrnič